

Arrest

nr. 261 988 van 11 oktober 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. STAES
Amerikalei 122 bus 14
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 9 juli 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 15 juni 2021 tot beëindiging van het verblijf, tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 14 juli 2021 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 augustus 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 september 2021.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. STAES, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 4 februari 2002, als werknemer, een aanvraag in tot vestiging. Deze aanvraag werd ingewilligd.

1.2. De staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 15 juni 2021 ten aanzien van verzoeker de beslissing tot beëindiging van het verblijf, de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te

verlaten en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Deze beslissingen, die verzoeker dezelfde dag ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“Mijnheer

naam : [Ö.]

voornaam : [S.]

[...]

nationaliteit : Nederland

Krachtens artikel 44bis §3, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), wordt een einde gemaakt aan uw verblijf en krachtens artikel 7, alinea 1, 3° van de Vreemdelingenwet wordt u bevolen het grondgebied van België te verlaten, binnen 0 dagen vanaf de kennisgeving van de beslissing om de volgende ernstige redenen van nationale veiligheid:

Volgens het administratief dossier bent u in België aangekomen in februari 2002, komende van Nederland. Op 04/02/2002 diende u een aanvraag tot vestiging in als Europese of Zwitserse werknemer - Loontrekkende. Sindsdien heeft u recht op verblijf als EU-onderdaan. U verklaart echter reeds sinds 1999 in België te verblijven. Momenteel bent u in het bezit van een E+ kaart, geldig tot 19/09/2022.

Uit uw administratief dossier blijken elementen van nationale veiligheid die aantonen dat u een bedreiging vormt voor de Belgische samenleving.

Op 08/09/2020 werd een nota over u opgesteld door de Veiligheid van de Staat (VSSE). Daarin wordt aangehaald dat u sinds 2003 bij hun diensten gekend bent als lid en verantwoordelijke van de Turkse Hezbollah. In 2003 werd u geregistreerd als een van de oprichters van de moskee El Gazalli, het eerste en belangrijkste centrum van de Turkse Hezbollah in België. Tussen 2010 en 2012 oefende u ook de functies van voorzitter en secretaris van deze moskee uit. U bent ook de eigenaar van bedrijven ([H.] en [T.]) waarvan de VSSE aanwijzingen heeft dat ze deelnemen aan de financiering van activiteiten van de Turkse Hezbollah in België (zoals bijvoorbeeld de jaarlijkse Kutlu Dogum, i.e. Heilige Geboorteweek) en de financiering van activiteiten van de moskee El Gazalli, en dat u in deze bedrijven bovendien (Belgisch-) Turkse leden van de beweging in dienst heeft. Uit de nota van de VSSE blijkt verder dat u voor de Turkse Hezbollah ook functies uitoefent op internationaal niveau, waar u in verschillende organen zetelt die de strategie van de beweging bepalen. De VSSE besluit dat u wordt beschouwd als een organisator en dus een vooraanstaande verantwoordelijke van de Turkse Hezbollah, zowel in België als op internationaal vlak (vrije vertaling).

Op 12/03/2021 werd door de VSSE bevestigd dat u nog altijd wordt aanzien als een verantwoordelijke van Turkse Hezbollah op het Belgisch grondgebied, en ze op dat ogenblik geen inlichtingen hebben die dit zou ontkrachten. De nota dd. 08/09/2020 kan bijgevolg nog steeds als actueel worden beschouwd.

De VSSE stelt in de nota van 03/11/2020 dat de Turkse Hezbollah de neiging heeft de ernstige criminele feiten (moorden, ontvoeringen, folteringen) waarvoor haar leden werden veroordeeld te minimaliseren en zelfs geheel te ontkennen. Meer in het algemeen heeft de Turkse Hezbollah nooit het geweld afgezworen dat het in het verleden gebruikt heeft. Evenzo worden in Turkije de gewelddaden die vandaag de dag gepleegd worden in naam van de Huda-Par of door leden van andere entiteiten die gelieerd zijn aan de beweging (Mustazaf-Der, Ihya-Der) voorgesteld als daden van verzet tegen de militanten van de HDP (Democratische Partij van de Volkeren in Turkije). In België sluit de beweging zich volledig aan bij de opvattingen van deze entiteiten, en blijft ze in verschillende omstandigheden een oorlogsretoriek gebruiken. Aldus werd ter gelegenheid van bepaalde gebeurtenissen opgeroepen tot de jihad binnen de gebedsruimte van de beweging. Een van de gevolgen met betrekking tot de risico's die verbonden zijn aan de verspreiding van deze propaganda betreft de activiteiten die georganiseerd worden voor de jongeren van de beweging: Koranschool voor kinderen, zomerkampen, toezicht door de belangrijkste leiders van de beweging en hun families. Bovendien heeft de Turkse Hezbollah in februari 2020 in de moskee El Gazalli een evenement georganiseerd ter ere van de martelaren. Het evenement werd “Shidleri Anma” genoemd (de herdenking van de martelaren). Volgens de VSSE is het duidelijk dat de ideologie van deze beweging nog steeds gericht is op de begrippen “jihad” en sharia”, voorwaarden die ze noodzakelijk acht voor de vestiging van een echte Islamitische Staat in Turkije, wat het ultieme doel is van deze groepering (vrije vertaling).

Het is niet omdat u voor bovenstaande feiten nooit veroordeeld werd, dat u daarom geen ernstige bedreiging vormt voor de nationale veiligheid. De bevoegdheid om het verblijf te beëindigen wegens een ernstige bedreiging van de nationale veiligheid vereist immers geen voorafgaande strafrechtelijke vervolging of veroordeling (RVV 27 maart 2018, n 0 241.138). Het begrip nationale veiligheid dekt zowel de interne als de externe veiligheid van een staat. Bijgevolg kunnen de aantasting van het functioneren van instellingen en essentiële openbare diensten, alsook het overleven van de bevolking, het risico van een ernstige verstoring van de externe betrekkingen of van de vreedzame co-existentie van de volkeren, evenals de aantasting van militaire belangen, de nationale veiligheid in gevaar brengen (HvJ, Land Baden-Württemberg t. Panagiotis Tsakouridis, C- 145/09, 23 november 2010, punt 41 tot 45 en aldaar aangehaalde rechtspraak; HvJ, H.T. tegen Land Baden-Württemberg, C- 373/13, 24 juni 2015, punt 76 tot 78).

U werd op 15/12/2020 uitgenodigd om alle documenten en elementen aan te brengen waarvan u het nodig acht dat de Dienst Vreemdelingenzaken hiervan kennis heeft ten einde uw situatie correct in te schatten, zodoende een beslissing tot intrekking of beëindiging van het verblijfsrecht te verhinderen of beïnvloeden (art. 62, § 1, eerste lid, van de wet van 15/12/1980). Op 05/01/2021 ontvingen wij de door u op 18/12/2020 ingevulde vragenlijst, alsook volgende documenten: het attest gezinssamenstelling (dd. 23/06/2020), een kopie van uw verblijfskaart, een kopie van de Nederlandse identiteitskaarten van uzelf, uw echtgenote en uw kinderen, en een kopie van de statuten van [H.] NV (aanstelling en herbenoeming bestuurders/gedelegeerd bestuurder neergelegd dd. 22/08/2018). Alle elementen à charge en à décharge worden in acht genomen in deze beslissing.

In het kader van een beslissing tot einde van het verblijf genomen krachtens artikel 44bis, §3,1 van de Vreemdelingenwet, moet rekening gehouden worden met de duur van het verblijf, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en de mate waarin u bindingen heeft met uw land van herkomst.

Aangaande uw familiale banden blijkt uit het administratieve dossier dat u op 21/08/1988 in het huwelijk trad te Nizip, Turkije met [E.F.] ("[...]", Nederlandse nationaliteit). Vervolgens bent u uit de echt gescheiden van [E.F.] te Rotterdam (overgeschreven op 24/02/2003 te Nederland). Op 19/02/2008 bent u opnieuw gehuwd met [E.F.] te Antwerpen. Verder blijkt dat u vier meerderjarige Nederlandse kinderen ([Ö.H.] [...], [Ö.H.K.] [...]; [Ö.I.H.] [...]; [Ö.S.H.] "[...]") en één minderjarig Nederlands kind ([Ö.M.S.] [...]) heeft met uw echtgenote. Uit het attest van gezinssamenstelling dat u voorlegde blijkt dat u, uw echtgenote en uw meerderjarige zoon [Ö.I.H.] en zijn echtgenote, uw meerderjarige dochter [Ö.S.H.] en uw minderjarige dochter [Ö.M.S.] allen op hetzelfde domicilieadres ingeschreven staan. Volgens uw verklaringen in het hoorrecht bent u gehuwd met [E.F.] en heeft u vijf kinderen. U verklaart dat uw kinderen ook in België wonen, ze verblijven op het adres [...], 2060 Antwerpen. Verder verklaart u dat drie kinderen getrouwd zijn en u drie kleinkinderen hebt, en dat twee kinderen bij u inwonend zijn. In het hoorrecht verklaarde u evenwel dat uw minderjarige dochter [Ö.M.S.] op het adres [...] Antwerpen verblijft. Hierbij dient te worden opgemerkt dat het familie- en gezinsleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) de aard en de hechtheid van de gezinsband aan haalt, namelijk de band tussen partners en tussen ouder en hun minderjarige kinderen. De andere gezinsleden, onder wie de meerderjarige kinderen die van wie er drie reeds gehuwd zijn en een eigen gezinsleven hebben, vallen onder de bepalingen opgenomen in artikel 8 van het EVRM wanneer een meer dan normale afhankelijkheid wordt bewezen, wat hier niet het geval is. Bovendien kunnen zij België vrijelijk in- en uitreizen en dus kunnen zij u steeds bezoeken indien ze dat wensen, u bracht geen stukken waaruit blijkt dat zij dit niet zouden kunnen; ze kunnen overigens ook steeds contact onderhouden via moderne communicatiemiddelen. Het feit dat u gezinsbanden in België heeft, doet geen afbreuk aan de bedreiging die u vormt voor de nationale veiligheid. Het toont aan dat u geenszins de verantwoordelijkheid opnam ten aanzien van uw gezin, aangezien u had moeten weten dat dergelijk afwijkend gedrag en gedachtengoed ernstige gevolgen kon hebben voor uw verblijfsrecht in België, alsook een regulier gezinsleven in de weg staan.

Het wordt niet betwist dat u zich kan beroepen op een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Onderhavige maatregel vormt een inmenging in de uitoefening van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven. Het wordt niet betwist dat u met uw echtgenote en jullie meerderjarige en minderjarige kinderen een gezinsleven heeft, doch we merken op dat uit uw administratief dossier geen onoverkomelijke hindernissen blijken die de voortzetting van uw gezinsleven in Nederland of elders verhinderen. Het vraagt weldegelijk een inspanning van u, uw echtgenote en uw kinderen om zich aan te passen aan een leven in Nederland of elders, doch deze moeilijkheden zijn niet onoverkomelijk. U haalde immers zelf aan in uw hoorrecht dat u naar Nederland op vakantie gaat, u verklaarde dat uw

moeder in Nederland woont, u spreekt Nederlands, u geeft aan dat u aan de hogeschool in Nederland hebt gestudeerd, en u hebt de Nederlandse nationaliteit verkregen, wat wijst op een affiniteit met Nederland daar de verwerving van de nationaliteit een bekroning is van uw langdurig verblijf in Nederland. Uw echtgenote kwam naar België toen zij 38 jaar was, aldus is zij vertrouwd met de Nederlandse gebruiken, cultuur en taal die bovendien erg gelijken op de gebruiken in België. Uw echtgenote is bovendien pas 5 jaar later in België aangekomen vanuit Nederland. U heeft dus gedurende 5 jaar niet samengewoond met uw echtgenote en kinderen. Hier dient opgemerkt te worden dat u reeds lange tijd afwezig was en uw echtgenote alleen instond voor de opvoeding van uw kinderen. Het feit dat u zelf tot uw 36 jaar en uw echtgenote tot haar 38 jaar in Nederland woonden en dat jullie beiden de taal spreken, toont aan dat er sterke banden met Nederland zijn, dewelke het makkelijker maken voor uw echtgenote en de kinderen om zich daar aan te passen. Daar uw echtgenote en jullie kinderen niet onder de huidige beslissing vallen, worden zij geenszins verplicht België te verlaten. Zij kunnen er uiteraard ook voor kiezen om in België te blijven en contact met u te onderhouden via mail, telefoon en andere communicatiemiddelen en via periodieke reizen naar de plaats waar u verblijft. De scheiding zou slechts van tijdelijke aard zijn en is volledig te wijten aan de gevolgen van uw eigen acties. Dat de contacten met uw kinderen en echtgenote op die manier minder frequent en/of diepgaand zouden zijn, is enkel en alleen het gevolg van uw persoonlijk gedrag. Artikel 8, lid 2, van het EVRM stelt dat de overheid kan ingrijpen in het belang van de nationale veiligheid. Het gevaar voor de nationale veiligheid, zoals hierboven reeds aangehaald, rechtvaardigt dat de belangen van de Staat zwaarder doorwegen dan uw belangen om in België uw gezinsleven te onderhouden.

De huidige beslissing heeft als gevolg dat uw verblijf in België wordt beëindigd, doch jullie hebben als gezin de keuze of jullie het gezinsleven al dan niet verder zetten in Nederland of een ander land. Uw echtgenote kan ervoor kiezen om u samen met jullie kinderen te vervoegen in Nederland of een ander land, of zij kan er eveneens voor kiezen om in België te blijven met de kinderen en de contacten te onderhouden via de moderne communicatiemiddelen en periodieke reizen naar Nederland of een ander land. Uw vier oudste kinderen [Ö.H.], [Ö.H.K.], [Ö.I.H.] en [Ö.S.H.] zijn reeds meerderjarig en niet meer schoolplichtig, uw jongste dochter [Ö.M.S.] [...] is wel schoolplichtig. Er werden geen documenten voorgelegd waaruit blijkt dat uw jongste dochter speciale onderwijsnoden hebben die enkel in België bestaan. Uw vier meerderjarige kinderen werden allen in Nederland geboren en uw minderjarige dochter werd in België geboren, ze hebben allen de Nederlandse nationaliteit, er is op zich dus geen reden om aan te nemen dat zij zich niet zouden kunnen aanpassen in Nederland dan wel in een ander land. Het feit dat uw minderjarige dochter in België geboren werd en over de Nederlandse nationaliteit beschikken, is op zich geen reden om aan te nemen dat zij zich niet zou kunnen aanpassen aan het leven in Nederland dan wel in een ander land. Uw dochter is van jonge leeftijd, waardoor verondersteld kan worden dat zij zich makkelijk kunnen aanpassen aan een nieuwe situatie en desgevallend snel een nieuwe taal kunnen oppikken. Bovendien is de taal van het onderwijs in Nederland dezelfde als de taal waarin uw dochter in België onderwijs volgt, zodoende is er geen taalbarrière en kan de aanpassing voor uw minderjarige dochter die als enige nog schoolplichtig is, worden gefaciliteerd. Er liggen thans geen stukken voor waaruit blijkt dat er in hoofde van uw echtgenote en kinderen sprake zou zijn van onoverkomelijke hindernissen, die het uitbouwen van een normaal en effectief gezinsleven in uw land van herkomst of elders verhinderen, evenmin blijkt dat u uw gezinsleven enkel in België zou kunnen uitbouwen. Eveneens vermeldt het artikel 8 EVRM dat "Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen". Hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, heeft het daarom nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Het gevaar dat u vormt voor de nationale veiligheid is superieur aan de gezinsbelangen die u kan doen gelden. Bovendien blijkt uit de nota van de VSSE dd. 09/08/2020 dat uw gedachtengoed haaks staat op de waarden van de Westerse samenleving, aangezien u wordt beschouwd als een organisator en dus een vooraanstaande verantwoordelijke van de Turkse Hezbollah, zowel in België als op internationaal vlak, een beweging wiens ideologie nog steeds gericht is op de begrippen "jihad" en "sharia". De ernstige bedreiging voor de nationale veiligheid die uit uw gedrag voortvloeit, is zodanig dat uw persoonlijke belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de nationale veiligheid. U koos er bovendien zelf voor om uw verantwoordelijkheid niet op te nemen ten aanzien van uw gezin, aangezien u had moeten weten dat dergelijk afwijkend gedrag en gedachtengoed ernstige gevolgen kon hebben

voor uw verblijfsrecht in België, alsook een regulier gezinsleven in de weg staan. Bijgevolg is er geen familiaal beletsel voor de beëindiging van het verblijfsrecht.

Het staat vast dat u sedert februari 2002 in België verblijft, hoewel u in uw hoorrecht verklaart reeds sinds 1999 in België te verblijven. Integratie of hechte sociale en culturele banden met de Belgische samenleving kunnen evenwel niet verondersteld worden louter op basis van de duur van uw verblijf in het Rijk. Wat uw sociale en culturele integratie betreft, dient opgemerkt te worden dat hoewel u de Nederlandse taal machtig bent, er in uw administratief dossier geen elementen zijn die een werkelijke wil tot integratie aantonen. Het staat vast dat u wel degelijk sociale contacten zal opgebouwd hebben gedurende de voorbije jaren, maar dat deze zich vooral afspelen in de kringen van de Turkse Hezbollah in België. De bedreiging voor de nationale veiligheid die uit uw gedrag voortvloeit, is zodanig dat uw persoonlijke belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de nationale veiligheid.

Wat uw economische situatie betreft, blijkt uit uw administratief dossier dat u zich bij uw aankomst in België heeft willen inschrijven als Europese werknemer - loontrekkende. Sinds 04/03/2002 bent u ingeschreven met als beroep zelfstandige. U verklaart in uw hoorrecht echter dat u reeds sinds 1999 een doe-het-zelfzaak hebt. U legt hierbij een kopie van de statuten van [H.] NV voor (aanstelling en herbenoeming bestuurders/gedelegeerd bestuurder neergelegd dd. 22.08/2018). Uit niets blijkt dat u uw zaak niet op een reguliere wijze kan verder zetten te Nederland. Uw werkervaring in België en zin voor ondernemen kan u gebruiken bij de re-integratie in uw land van herkomst. Bovendien weegt het feit dat u in België gewerkt heeft en zelfstandig een bedrijf runt, niet op tegen de hierboven vermeldde ernstige elementen van nationale veiligheid.

Wat betreft uw leeftijd is het redelijk te stellen dat u nog jong genoeg bent om u aan te passen aan nieuwe levensomstandigheden en een nieuwe omgeving. U bent meerderjarig, maar niet van zodanig hoge leeftijd dat uw leeftijd op zich een voldoende reden zou vormen om de beslissing tot beëindiging van uw verblijf niet te kunnen nemen.

Wat uw gezondheidstoestand betreft, dient opgemerkt te worden dat er in uw administratief dossier geen elementen zijn die aantonen dat uw gezondheidstoestand het niet toelaat terug te keren naar Nederland. Betreffende uw medische toestand gaf u tijdens uw hoorrecht dd. 18/12/2020 aan dat u geen medische klachten heeft, noch werden door u medische documenten voorgelegd. Op basis van het voorgaande kan geconcludeerd worden dat er geen medische elementen zijn die deze beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht in de weg staan.

Wat de beoordeling van het risico op schending van artikel 3 EVRM betreft, komt het aan de betrokkene toe om elementen naar voor te brengen die aantonen dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat, indien de verwijderingsmaatregel uitgevoerd wordt, hij zou blootgesteld worden aan een reëel risico op onmenselijke behandelingen tegenstrijdig met artikel 3 EVRM. Indien betrokkene bewijsstukken voorlegt, is het aan de Regering om de eventuele twijfels hieromtrent weg te nemen (EHRM, arrest Saadi tegen Italië, 28 februari 2008, § 129). Conform artikel 62, § 1 van de wet van 15 december 1980, heeft u een vragenlijst gekregen waarbij u de mogelijkheid werd gegeven om pertinente elementen voor te leggen die het nemen van een beslissing kunnen verhinderen of beïnvloeden. Op vraag 16 "Heeft u redenen waarom u niet kan terugkeren naar uw land van herkomst?", antwoordde u op 18/12/2020 dat u "gewoon naar uw land kan gaan op vakantie." Een eventuele schending van artikel 3 EVRM is in casu niet voorhanden aangezien Nederland dezelfde garanties biedt als België op het vlak van het verbod op foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Op grond van het administratief dossier wordt geconcludeerd dat het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de nationale veiligheid daar uw gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. De hierboven vermelde elementen tonen duidelijk aan dat u een bedreiging en gevaar vormt en tonen duidelijk aan dat er dwingende redenen van nationale veiligheid zijn die het mogelijk maken om een einde te maken aan uw verblijf en u een bevel te geven om het grondgebied te verlaten op basis van artikel 44bis, § 3,1° van de Vreemdelingenwet.

Gelet op bovenstaande dwingende redenen van nationale veiligheid wordt u krachtens artikel 44ter §2 van de Vreemdelingenwet geen termijn toegestaan om het grondgebied te verlaten.

Deze redenen zijn dwingende redenen in de zin van artikel 39/79, § 3, van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg heeft het indienen van een beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing(en) in geen geval tot gevolg dat de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten wordt geschorst.

Krachtens artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet, wordt een inreisverbod voor 10 jaar opgelegd voor het Belgische grondgebied, om de volgende redenen:

Aan het hierboven vermelde bevel om het grondgebied te verlaten wordt een inreisverbod gekoppeld voor het grondgebied van het Rijk. Vermits u een ernstige bedreiging vormt voor de nationale veiligheid wordt er voor geopteerd dat de duur van dit inreisverbod 10 jaar bedraagt.

Op 08/09/2020 werd een nota over u opgesteld door de Veiligheid van de Staat (VSSE). Daarin wordt aangehaald dat u sinds 2003 bij hun diensten gekend bent als lid en verantwoordelijke van de Turkse Hezbollah. In 2003 werd u geregistreerd als een van de oprichters van de moskee El Gazalli, het eerste en belangrijkste centrum van de Turkse Hezbollah in België. Tussen 2010 en 2012 oefende u ook de functies van voorzitter en secretaris van deze moskee uit. U bent ook de eigenaar van bedrijven ([H.] en [T.]) waarvan de VSSE aanwijzingen heeft dat ze deelnemen aan de financiering van activiteiten van de Turkse Hezbollah in België (zoals bijvoorbeeld de jaarlijkse Kutlu Dogum, i.e. Heilige Geboorteweek) en de financiering van activiteiten van de moskee El Gazalli, en dat u in deze bedrijven bovendien (Belgisch-) Turkse leden van de beweging in dienst heeft. Uit de nota van de VSSE blijkt verder dat u voor de Turkse Hezbollah ook functies uitoefent op internationaal niveau, waar u in verschillende organen zetelt die de strategie van de beweging bepalen. De VSSE besluit dat u wordt beschouwd als een organisator en dus een vooraanstaande verantwoordelijke van de Turkse Hezbollah, zowel in België als op internationaal vlak (vrije vertaling).

Op 12/03/2021 werd door de VSSE bevestigd dat u nog altijd wordt aanzien als een verantwoordelijke van Turkse Hezbollah op het Belgisch grondgebied, en ze op dat ogenblik geen inlichtingen hebben die dit zou ontkrachten. De nota dd. 08/09/2020 kan bijgevolg nog als actueel worden beschouwd.

De VSSE stelt in de nota van 03/11/2020 dat de Turkse Hezbollah de neiging heeft de ernstige criminele feiten (moorden, ontvoeringen, folteringen) waarvoor haar leden werden veroordeeld te minimaliseren en zelfs geheel te ontkennen. Meer in het algemeen heeft de Turkse Hezbollah nooit het geweld afgezworen dat het in het verleden gebruikt heeft. Evenzo worden in Turkije de gewelddaden die vandaag de dag gepleegd worden in naam van de Huda-Par of door leden van andere entiteiten die gelieerd zijn aan de beweging (Mustazaf-Der, Ihya-Der) voorgesteld als daden van verzet tegen de militanten van de HDP (Democratische Partij van de Volkeren in Turkije). In België sluit de beweging zich volledig aan bij de opvattingen van deze entiteiten, en blijft ze in verschillende omstandigheden een oorlogsretoriek gebruiken. Aldus werd ter gelegenheid van bepaalde gebeurtenissen opgeroepen tot de jihad binnen de gebedsruimte van de beweging. Een van de gevolgen met betrekking tot de risico's die verbonden zijn aan de verspreiding van deze propaganda betreft de activiteiten die georganiseerd worden voor de jongeren van de beweging: Koranschool voor kinderen, zomerkampen, toezicht door de belangrijkste leiders van de beweging en hun families. Bovendien heeft de Turkse Hezbollah in februari 2020 in de moskee El Gazalli een evenement georganiseerd ter ere van de martelaren. Het evenement werd "Shidleri Anma" genoemd (de herdenking van de martelaren). Volgens de VSSE is het duidelijk dat de ideologie van deze beweging nog steeds gericht is op de begrippen "jihad" en sharia, voorwaarden die ze noodzakelijk acht voor de vestiging van een echte Islamitische Staat in Turkije, wat het ultieme doel is van deze groepering (vrije vertaling).

Aangaande uw familiale banden blijkt uit het administratieve dossier dat u op 21/08/1988 in het huwelijk trad te Nizip, Turkije met [E.F.] ([...], Nederlandse nationaliteit). Vervolgens bent u uit de echt gescheiden van [E.F.] te Rotterdam (overgeschreven op 24/02/2003 te Nederland). Op 19/02/2008 bent u opnieuw gehuwd met [E.F.] te Antwerpen. Verder blijkt dat u vier meerderjarige Nederlandse kinderen ([Ö.H.] [...], [Ö.H.K.] [...]; [Ö.I.H.] [...]; [Ö.S.H.] [...]) en één minderjarig Nederlands kind ([Ö.M.S.] [...]) heeft met uw echtgenote. Uit het attest van gezinssamenstelling dat u voorlegde blijkt dat u, uw echtgenote en uw meerderjarige zoon [Ö.I.H.] en zijn echtgenote, uw meerderjarige dochter [Ö.S.H.] en uw minderjarige dochter [Ö.M.S.] allen op hetzelfde domicilieadres ingeschreven staan. Volgens uw verklaringen in het hoorrecht bent u gehuwd met [E.F.] en heeft u vijf kinderen. U verklaart dat uw kinderen ook in België wonen, ze verblijven op het adres [...], 2060 Antwerpen. Verder verklaart u dat drie kinderen getrouwd zijn en u drie kleinkinderen hebt, en dat twee kinderen bij u inwonend zijn. In het hoorrecht verklaarde u evenwel dat uw minderjarige dochter [Ö.M.S.] op het adres [...], 2060 Antwerpen verblijft. Hierbij dient te worden opgemerkt dat het familie- en gezinsleven in de zin van het artikel 8 van

het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) de aard en de hechtheid van de gezinsband aanhaalt, namelijk de band tussen partners en tussen ouder en hun minderjarige kinderen. De andere gezinsleden, onder wie de meerderjarige kinderen die van wie er drie reeds gehuwd zijn en een eigen gezinsleven hebben, vallen onder de bepalingen opgenomen in artikel 8 van het EVRM wanneer een meer dan normale afhankelijkheid wordt bewezen, wat hier niet aangetoond werd. Bovendien kunnen zij België vrijelijk in- en uitreizen en dus kunnen zij u steeds bezoeken indien ze dat wensen, u bracht geen stukken waaruit blijkt dat zij dit niet zouden kunnen; ze kunnen overigens ook steeds contact onderhouden via moderne communicatiemiddelen. Het feit dat u gezinsbanden in België heeft, doet geen afbreuk aan de bedreiging die u vormt voor de nationale veiligheid. Het toont aan dat u geenszins de verantwoordelijkheid opnam ten aanzien van uw gezin, aangezien u had moeten weten dat dergelijk afwijkend gedrag en gedachtengoed ernstige gevolgen kon hebben voor uw verblijfsrecht in België, alsook een regulier gezinsleven in de weg staan.

Het wordt niet betwist dat u zich kan beroepen op een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Onderhavige maatregel vormt een inmenging in de uitoefening van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven. Het wordt niet betwist dat u met uw echtgenote en jullie meerderjarige en minderjarige kinderen een gezinsleven heeft, doch we merken op dat uit uw administratief dossier geen onoverkomelijke hinderpalen blijken die de voortzetting van uw gezinsleven in Nederland of elders verhinderen. Het vraagt weldegelijk een inspanning van u, uw echtgenote en uw kinderen om zich aan te passen aan een leven in Nederland of elders, doch deze moeilijkheden zijn niet onoverkomelijk. U haalde immers zelf aan in uw hoorrecht dat u naar Nederland op vakantie gaat, u verklaarde dat uw moeder in Nederland woont, u spreekt Nederlands, u geeft aan dat u aan de hogeschool in Nederland hebt gestudeerd, en u hebt de Nederlandse nationaliteit verkregen, wat wijst op een affiniteit met Nederland daar de verwerving van de nationaliteit een bekroning is van uw langdurig verblijf in Nederland. Uw echtgenote kwam naar België toen zij 38 jaar was, aldus is zij vertrouwd met de Nederlandse gebruiken, cultuur en taal die bovendien erg gelijken op de gebruiken in België. Uw echtgenote is bovendien pas 5 jaar later in België aangekomen vanuit Nederland. U heeft dus gedurende 5 jaar niet samengewoond met uw echtgenote en kinderen. Hier dient opgemerkt te worden dat u toen reeds lange tijd afwezig was en uw echtgenote alleen instond voor de opvoeding van uw kinderen. Het feit dat u zelf tot uw 36 jaar en uw echtgenote tot haar 38 jaar in Nederland woonden en dat jullie beiden de taal spreken, toont aan dat er sterke banden met Nederland zijn, dewelke het makkelijker maken voor uw echtgenote en de kinderen om zich daar aan te passen. Daar uw echtgenote en jullie kinderen niet onder de huidige beslissing vallen, worden zij geenszins verplicht België te verlaten. Zij kunnen er uiteraard ook voor kiezen om in België te blijven en contact met u te onderhouden via mail, telefoon en andere communicatiemiddelen en via periodieke reizen naar de plaats waar u verblijft. De scheiding zou slechts van tijdelijke aard zijn en is volledig te wijten aan de gevolgen van uw eigen acties. Dat de contacten met uw kinderen en echtgenote op die manier minder frequent en/of diepgaand zouden zijn, is enkel en alleen het gevolg van uw persoonlijk gedrag. Artikel 8, lid 2, van het EVRM stelt dat de overheid kan ingrijpen in het belang van de nationale veiligheid. Het gevaar voor de nationale veiligheid, zoals hierboven reeds aangehaald, rechtvaardigt dat de belangen van de Staat zwaarder doorwegen dan uw belangen om in België uw gezinsleven te onderhouden.

De huidige beslissing heeft als gevolg dat uw verblijf in België wordt beëindigd, doch jullie hebben als gezin de keuze of jullie het gezinsleven al dan niet verder zetten in Nederland of een ander land. Uw echtgenote kan ervoor kiezen om u samen met jullie kinderen te vervoegen in Nederland of een ander land, of zij kan er eveneens voor kiezen om in België te blijven met de kinderen en de contacten te onderhouden via de moderne communicatiemiddelen en periodieke reizen naar Nederland of een ander land. Uw vier oudste kinderen [Ö.H.], [Ö.H.K.], [Ö.I.H.] en [Ö.S.H.] zijn reeds meerderjarig en niet meer schoolplichtig, uw jongste dochter [Ö.M.S.] [...] is wel schoolplichtig.. Er werden geen documenten voorgelegd waaruit blijkt dat zij speciale onderwijsnoden zou hebben die enkel in België bestaan. Uw vier meerderjarige kinderen werden allen in Nederland geboren en uw minderjarige dochter werd in België geboren, ze hebben allen de Nederlandse nationaliteit, er is op zich dus geen reden om aan te nemen dat zij zich niet zouden kunnen aanpassen in Nederland dan wel in een ander land. Het feit dat uw minderjarige dochter in België geboren werd en over de Nederlandse nationaliteit beschikken, is op zich geen reden om aan te nemen dat zij zich niet zou kunnen aanpassen aan het leven in Nederland dan wel in een ander land. Uw dochter is van jonge leeftijd, waardoor verondersteld kan worden dat zij zich makkelijk kan aanpassen aan een nieuwe situatie. Bovendien is de taal van het onderwijs in Nederland dezelfde als de taal waarin uw dochter in België onderwijs volgt, zodoende is er geen taalbarrière en kan de aanpassing voor uw minderjarige dochter die als enige nog schoolplichtig is, worden gefaciliteerd. Er liggen thans geen stukken voor waaruit blijkt dat er in hoofde van uw echtgenote en minderjarige dochter sprake zou zijn van onoverkomelijke hinderpalen, die het uitbouwen

van een normaal en effectief gezinsleven in uw land van herkomst of elders verhinderen, evenmin blijkt dat u uw gezinsleven enkel in België zou kunnen uitbouwen. Eveneens vermeldt het artikel 8 EVRM dat "Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen". Hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, heeft het daarom nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Het gevaar dat u vormt voor de nationale veiligheid is superieur aan de gezinsbelangen die u kan doen gelden. Bovendien blijkt uit de nota van de VSSE dd. 09/08/2020 dat uw gedachtengoed haaks staat op de waarden van de Westerse samenleving, aangezien u wordt beschouwd als een organisator en dus een vooraanstaande verantwoordelijke van de Turkse Hezbollah, zowel in België als op internationaal vlak, een beweging wiens ideologie nog steeds gericht is op de begrippen "jihad" en "sharia". De ernstige bedreiging voor de nationale veiligheid die uit uw gedrag voortvloeit, is zodanig dat uw persoonlijke belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de nationale veiligheid. U koos er bovendien zelf voor om uw verantwoordelijkheid niet op te nemen ten aanzien van uw gezin, aangezien u had moeten weten dat dergelijk afwijkend gedrag en gedachtengoed ernstige gevolgen kon hebben voor uw verblijfsrecht in België, alsook een regulier gezinsleven in de weg staan. Uit hetgeen hieraan voorafgaat, blijkt dat een inreisverbod van 10 jaar gerechtvaardigd is."

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 7, eerste lid, 3°, 44bis, § 3, 1°, 44ter, § 2, 44nonies en 45, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 27 en 28 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: richtlijn 2004/38/EG), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij verschaft de volgende toelichting:

"Eerste onderdeel,

Artikel 44bis, § 3, 1° vreemdelingenwet luidt:

"§ 3. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de volgende burgers van de Unie alleen om dwingende redenen van nationale veiligheid:

1° de burgers van de Unie die op het grondgebied van het Rijk hebben verbleven gedurende de tien voorafgaande jaren; "

Volgens artikel 7, eerste alinea 3° kan er tevens een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven worden, wanneer betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.

Verwerende partij meent dat het beëindigen van het verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de nationale veiligheid daar het gedrag van verzoeker een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

De bestreden beslissing stelt dat uit het administratief dossier elementen van nationale veiligheid blijken dat verzoeker een bedreiging vormt voor de Belgische samenleving.

Er wordt hieromtrent verwezen naar een nota van de VSSE waarbij wordt aangehaald dat verzoeker gekend is sinds 2003 als lid en verantwoordelijke van de Turkse Hezbollah. Verzoeker is geregistreerd als oprichter van de moskee El Gazalli, het eerste en belangrijkste centrum van de Turkse Hezbollah in België. Tussen 2010 en 2012 was hij voorzitter en secretaris van deze moskee. Verzoeker is ook eigenaar van [H.] waarvan de VSSE ‘aanwijzingen’ heeft dat ze deelnemen aan financiering van activiteiten van de Turkse Hezbollah in België, zoals bijvoorbeeld de jaarlijkse Kutlu Dogum.

De VSSE besluit dat verzoeker beschouwd wordt als een organisator en dus vooraanstaande verantwoordelijke van de Turkse Hezbollah, zowel in België als op internationaal vlak.

Het gedrag van de burger van de Unie moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

De artikelen 43 en 45 van de Vreemdelingenwet zijn de omzetting van artikel 27 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG.

In de voorbereidende werken van de wet van 24 februari 2017 grijpt de wetgever herhaaldelijk terug naar rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het HvJ) om de begrippen “openbare orde”, “nationale veiligheid”, “ernstige redenen” en “dwingende redenen” nader te duiden.

Het HvJ heeft deze begrippen in het kader van de artikelen 27 en 28 van richtlijn 2004/38/EG, die voorzien in de mogelijkheid voor lidstaten om beperkende maatregelen inzake het inreisrecht en het verblijfsrecht, dan wel verwijderingsbeslissingen te nemen om redenen van openbare orde en nationale veiligheid, al meermaals nader uitgelegd (HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis; HvJ 4 oktober 2012, C-249/11, Byankov).

In zijn rechtspraak licht het HvJ toe dat het begrip “openbare orde” hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Wat het begrip “openbare veiligheid” betreft, zet het HvJ in zijn rechtspraak uiteen dat dit begrip zowel de interne als de externe veiligheid van een lidstaat dekt. Bijgevolg kunnen een aantasting van het functioneren van instellingen en essentiële openbare diensten, risico's voor het overleven van de bevolking, het risico van een ernstige verstoring van de externe betrekkingen of van de vreedzame co-ëxistentie van de volkeren, alsook een aantasting van militaire belangen, de openbare veiligheid in gevaar brengen (HvJ 13 september 2016, C-166/14, Rendon Marin, pt. 83).

Verder moeten “ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid” worden onderscheiden van gewone “redenen van openbare orde of nationale veiligheid” en “dwingende redenen van openbare orde of nationale veiligheid”. “Ernstige redenen” vertalen het idee dat de omstandigheden van het geval een belangrijkere graad van ernst moeten vertonen dan de gewone “redenen” terwijl “dwingende redenen” vereisen dat de omstandigheden van het geval nog ernstiger zijn. Daaruit volgt dat het begrip “ernstige redenen” breder is dan het begrip “dwingende redenen” (Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 23 met verwijzing naar rechtspraak van het HvJ. Op pagina 37 wordt verwezen naar de commentaar op pagina 23 die volledig is over te nemen voor de situatie van Unieburgers en hun familieleden: zie ook HvJ 22 mei 2012, C-348/09. P.I., pt. 19).

Het komt verwerende partij toe om op individuele basis te onderzoeken wat in het persoonlijk gedrag van een vreemdeling of in de strafbare feiten die deze vreemdeling heeft gepleegd een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die ter bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid een beslissing die een beperking van het inreisrecht of het verblijfsrecht van een vreemdeling inhoudt, kan rechtvaardigen (HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 46).

Redenen van nationale veiligheid laten de lidstaten toe beperkingen te stellen aan het fundamenteel recht op vrij verkeer en verblijf binnen de Europese Unie. De lidstaten hebben de bevoegdheid een invulling te geven aan de nationale veiligheidsexceptie, in het licht van hun eigen nationale noden. Maar ze zijn verplicht dit op een strikte manier te doen, met respect voor het Unierecht en de algemene rechtsbeginselen.

Het Europees Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ) omschrijft het begrip 'nationale veiligheid' als volgt: "Ten aanzien van het begrip „nationale veiligheid" blijkt uit de rechtspraak van het Hof dat dit zowel de interne als de externe veiligheid van een lidstaat dekt en dat bijgevolg de aantasting van het functioneren van instellingen en essentiële openbare diensten, alsook het overleven van de bevolking, het risico van een ernstige verstoring van de externe betrekkingen of van de vreedzame co-ëxistentie van de volkeren, evenals de aantasting van militaire belangen, de openbare veiligheid in gevaar kunnen brengen (zie in die zin arrest Tsakouridis, C 145/09, EU:C:2010:708, punten 43 en 44)." (cf. HvJ 15 februari 2016, J.N., C-601/15, punt 66)

De bewijslast inzake het bestaan van een persoonlijk gedrag dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt ligt bij de nationale autoriteiten. (HvJ 4 oktober 2007, Polat, C- 349/06, punt 35.)

In casu diende aangetoond te worden dat verzoeker de interne veiligheid van België zou aantasten, en diende dus aangetoond te worden dat hij het functioneren van de instellingen en essentiële openbare diensten, het overleven van de bevolking of de openbare veiligheid in gevaar zou brengen.

Uit vaste rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat de begrippen 'openbare orde' en 'nationale veiligheid' een zeer restrictieve invulling moeten krijgen.

De concrete motivering in de bestreden beslissing is niet afdoende om dit bewijs te leveren. Het moet bovendien op een strikte manier geschieden. Dit is niet het geval.

Uit de bestreden beslissing blijkt geenszins dat verzoeker een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

Allereerst ontkent verzoeker met klem dat hij een lid, verantwoordelijke of organisator is van de Turkse Hezbollah.

Zelfs indien hij dit wel zou zijn, quod non, blijkt niet waarom hij een bedreiging zou zijn voor de nationale veiligheid.

Verzoeker zou volgens de nota van de staatsveiligheid reeds sedert 2003 gekend zijn. Het is dan ook bevreemdend dat verzoeker al bijna twintig jaar gevolgd wordt, of gekend is, maar dat er nog nooit een of andere (strafrechtelijke) procedure werd ingeleid. Het getuigt van vreemd bestuur dat plots na 18 jaar het noodzakelijk blijkt om dwingende maatregelen te nemen. Mits een ernstige bedreiging had verwerende partij toch al veel eerder noodzakelijke stappen kunnen ondernemen.

Nooit is verzoeker veroordeeld, of is hij vervolgd in het kader van zijn vennootschapsrechtelijke activiteiten bij de El Gazalli VZW of [H.] NV.

Van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging kan geen sprake zijn in casu.

In werkelijkheid is er geen enkel motief dat de actuele bedreiging ondersteunt. Ook de rapporten van de VSSE maken deze actuele bedreiging niet hard, integendeel. Ondanks het feit dat verzoeker sedert 2003 gekend zou zijn, kan hem tot op heden niets ten laste worden gelegd.

In het rapport d.d. 3.11.20 over de Turkse Hezbollah komt de naam van verzoeker niet voor. In de persoonlijke nota d.d. 08.09.20 wordt ook geenszins gesteld dat verzoeker een gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid zou zijn.

Het dient bovendien opgemerkt te worden dat er nergens in het dossier een nota van het OCAD zit. Deze instantie werd nochtans specifiek opgericht om te oordelen of er dreiging van een persoon uitgaat. Indien er een werkelijke dreiging zou zijn, zou er in het administratief dossier, of in de bestreden beslissing wel verwezen worden naar een dossier van het OCAD. Aangezien dit niet het geval is, kan men zich afvragen of er wel degelijk sprake is van een werkelijke en voldoende ernstige bedreiging.

Te meer daar er geen strafrechtelijke vervolging of veroordeling aanwezig is.

De bestreden beslissing faalt in haar motivering en schendt artikel 45 §2, alinea 3. Zij toont niet aan dat verzoeker een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

Alleszins en minstens dient uit het vermelde geoordeeld te worden dat de bestreden beslissing het evenredigheidsbeginsel niet respecteert. Het is niet proportioneel om rekening houdend met enkel de voorliggende gegevens uit het rapport van de VSSE toch de dreiging te weerhouden. Dit wordt immers niet zo gestipuleerd in de nota van de VSSE.

Het is onvoldoende om te verwijzen naar de algemene denkwijze van de Turkse Hezbollah, als nergens wordt aangetoond dat verzoeker een rol speelt in deze organisatie, of blijkt dat hij een bepaalde overtuiging is toegedaan.

Artikel 45 §2 stelt dat de beslissing in overeenstemming moet zijn met het evenredigheidsbeginsel. Dit vereist een faire balance toets tussen enerzijds de belangen van de Staat en anderzijds de belangen van verzoeker. Dit vereist ook in zijn globaliteit een evenredige beoordeling van de ganse situatie en van alle elementen van het dossier.

Uit het hogervermelde blijkt dat de evenredigheid volledig afwezig is in de bestreden beslissing. Er is nergens een redelijke afweging van belangen gemaakt.

Verzoeker is overigens steeds zeer openlijk en transparant geweest over zijn activiteiten voor de El Gazalli VZW.

De El Gazalli VZW is voor verzoeker een pure socio-culturele vereniging. De Koran wordt geleerd, maar tevens wordt de Nederlandse taal er aangeleerd en is er huiswerkbegeleiding.

Voorzoeker fungeerde reeds in de jaren '90 in Nederland als secretaris van de Milli Görüs-beweging. Deze beweging is gericht op integratie, emancipatie en participatie van haar leden in de samenleving. Ze is kritisch-democratisch georganiseerd en streeft naar een dialoog binnen de Moslimgemeenschap.

Vanuit deze achtergrond werd verzoeker in 2007 benoemd als secretaris, en in 2010 als voorzitter van de El Gazalli VZW. In 2013 nam hij ontslag uit zijn functie (stuk 2-4).

Deze transparante en tolerante houding kan bezwaarlijk vereenzelvigd worden met een persoon die de ideologie van begrippen als de "jihad" en "sharia" negen is.

Verder dient nog gesteld te worden dat in het verslag van de VSSE over de Turkse Hezbollah enkel verwezen wordt naar een evenement in de El Gazalli VZW, maar niet naar deze VZW in haar geheel, of naar de [H.] NV.

Het aangehaalde evenement in de nota van de VSSE betreft het feest ter ere van de martelaren ("Shidleri Anma" genoemd). Dit evenement was, zoals steeds bij georganiseerde zaken bij El Gazalli, helder en openbaar. Er werd een uitnodiging op facebook (de facebook pagina van El Gazalli is overigens ook volledig toegankelijk) gepubliceerd (stuk 5).

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de beslissing uitsluitend gebaseerd is op het persoonlijk gedrag van verzoeker. Dit gedrag vormt geen werkelijke, actuele, en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Er is geenszins aangetoond dat verzoeker de nationale veiligheid in gevaar heeft gebracht, of zou brengen.

De bestreden beslissing schendt derhalve de vermelde wetsartikelen en de beginselen van behoorlijk bestuur, met name het zorgvuldigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel en evenredigheidsbeginsel.

Tweede onderdeel,

Artikel 44bis § 4 stelt:

"Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in de paragrafen 1,2 of 3 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong."

Verwerende partij miskent in de bestreden beslissing de aanwezige elementen:

De duur van het verblijf in België

Verzoeker en zijn gezin verblijven minstens sedert 2002 in België. Zij hebben al die tijd beschikt over een geldig verblijfsrecht.

De bestreden beslissing miskent deze enorm lange verblijfsduur, aangezien er louter naar verwezen wordt zonder deze af te wegen tegen de al dan niet ernstige bedreiging.

Er vindt een schending van de motiveringsverplichting plaats.

De leeftijd van verzoeker

Verzoeker woont thans al ongeveer 20 jaar in ons land. Het centrum van zijn belangen bevindt zich al jarenlang in België. Hij is 55 jaar oud, en al zijn naaste familieleden wonen hier.

De gezins- en economische situatie en de kinderen

Verzoeker is al 33 jaar gehuwd met zijn Nederlandse echtgenote. Hij heeft vier meerderjarige Nederlandse kinderen, en nog één minderjarige Nederlandse dochter. Laatstgemelde heeft het syndroom van Down en wordt hier opgevolgd in het UZA (stuk 6).

Het getuigt van weinig inlevingsvermogen door te stellen dat verzoeker gewoon terug kan keren naar Nederland, en hij met zijn vrouw en minderjarige dochter in contact kan blijven via de moderne communicatiemiddelen.

Los van het feit dat dit het gezinsleven ernstig in het gedrag brengt, is geen rekening gehouden met de medische problematiek van zijn dochter.

Moest verzoeker grondig gehoord zijn geweest, had hij hierover uitgebreid kunnen vertellen. In de vragenlijst stonden hier immers geen specifieke vragen over.

De dochter van verzoekster heeft een periode in Turkije school gevolgd, om na te gaan of dit beter voor haar was. Het tegendeel bleek waar te zijn. Het is geattesteerd dat school volgen in België veel beter voor haar is (stuk 6).

De vraag kan daarenboven gesteld worden wat bedoeld wordt met "dergelijk afwijkend gedrag en gedachtengoed" waarmee verzoeker geenszins verantwoordelijkheid zou hebben opgenomen ten aanzien van zijn gezin. Uit de bestreden beslissing blijkt helemaal niet wat verzoeker juist fout zou hebben gedaan.

Ve[...]rzoeker verwijst naar het arrest van 18 juli 2019 van het Grondwettelijk Hof, waarbij gepreciseerd werd dat het hoger belang van de kinderen in overweging dient te worden genomen.

Dat het Hof als volgt motiveert:

B.55.2. Paragraaf 4 van de bestreden bepaling preciseert dat, wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing te nemen tot beëindiging van het verblijf om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, hij met name rekening dient te houden met de « gezinssituatie » van de betrokkene. Zoals de Ministerraad aangeeft, dient die bepaling, gelet op de verplichting vervat in artikel 22bis van de Grondwet en in artikel 3, lid 1, van het Verdrag inzake de rechten van het kind om bij alle beslissingen die op het kind betrekking hebben in de eerste plaats rekening te houden met het hoger belang van dat kind, zo te worden geïnterpreteerd dat zij de minister of zijn gemachtigde ertoe verplicht rekening te houden met het hoger belang van de minderjarige kinderen die de gevolgen zouden kunnen ondergaan van de beslissing tot beëindiging van het verblijf van de burger van de Unie of van zijn familielid.

De bestreden beslissing overweegt nergens dit hoger belang van het kind. Waar de beslissing een overweging maakt van artikel 8 EVRM is het hoger belang van de kinderen afwezig. Er wordt louter gesteld dat:

"het belang van het kind een bijzonder plaats inneemt, maar dat die bijzondere plaats het evenwel niet onmogelijk maakt om eveneens rekening te houden met andere belangen".(pg. 4)

De volledige motivering negeert het belang van de kinderen. Het enige wat gesteld wordt, maar dat gaat niet over het hoger belang van de kinderen, is dat zij verzoeker kunnen vergezellen, en dat zij zich makkelijk kunnen aanpassen.

Dat overduidelijk gedaagde het hoger belang van het kind niet in overweging nam bij het nemen van de bestreden beslissing en dit in weerwil van de interpretatie door het Grondwettelijk Hof.

Ook de motivering met betrekking tot artikel 8 EVRM faalt. Er wordt gesteld dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat iedereen zich aan Nederland zou kunnen aanpassen. Dit motief gaat niet op. Verzoeker heeft duidelijk vermeld in de vragenlijst dat hij geen enkel belang meer heeft in Turkije noch Nederland. Zijn echtgenote en kinderen wonen al ongeveer 20 jaar in ons land, wat evident een band met België creëert en niet met Turkije of Nederland.

In de motivering wordt nog gesteld dat de scheiding 'slechts van tijdelijke aard' zou zijn. Dit is niet ernstig. Er wordt een inreisverbod opgelegd van 10 jaar, wat een lange scheiding impliceert. De jongste dochter is momenteel 11 jaar oud. Zij zou in haar cruciale jaren moeten opgroeien zonder haar vader. Het motief mist elke redelijkheid.

Gezondheidstoestand

Er wordt in de bestreden beslissing verwezen naar de goede gezondheidstoestand van verzoeker. Echter, met de medische problematiek van zijn minderjarige Nederlandse dochter wordt geenszins rekening gehouden.

De economische situatie

Wat de economische situatie van verzoeker betreft argumenteert de beslissing op pagina 4, derde alinea. Er wordt impliciet toegegeven dat verzoeker jarenlang economisch sterk geïntegreerd was. Echter, [...]er wordt simpelweg gesteld dat het feit dat hij in België heeft gewerkt en zelfstandig een bedrijf runt, niet opweegt tegen de 'ernstige elementen van nationale veiligheid'.

Verzoeker verwijst naar het eerste onderdeel van huidig middel. Het is allerm minst duidelijk wat deze 'ernstige elementen van nationale veiligheid zijn.

De sociale en culturele integratie

De bestreden beslissing stelt dat er in het administratief geen elementen zijn die een werkelijke wil tot integratie aantonen.

Deze motivering slaat werkelijk alles. Immers, het is overvloedig aangetoond dat verzoeker al die jaren in ons land was ingeschreven als zelfstandige. Zijn economische integratie staat buiten kijf.

Daarenboven heeft hij een enorm socio-cultureel engagement. Zoals in het eerste onderdeel besproken heeft de El Gazalli VZW onder meer als doel om De Koran aan te leren, maar ook wordt de Nederlandse taal er aangeleerd en is er huiswerkbegeleiding.

Verzoeker heeft steeds zeer transparant gecommuniceerd over zijn rol in de vzw. Bovendien was een doelstelling om andere gemeenschappen te betrekken bij deze vzw. Meermaals werden mensen van 'buitenaf uitgenodigd om deel te nemen aan bepaalde evenementen, zodat er een mooie integratie en dialoog kon ontstaan (stuk 7).

De bindingen met het land van oorsprong

Hierover bevat de bestreden beslissing geen enkel motief of overweging. Het is in casu evenwel een belangrijk gegeven.

Verzoeker is al ongeveer twintig jaar woonachtig in België. Al zijn familieleden wonen hier. In zijn land van herkomst of in Nederland heeft verzoeker geen banden meer.

Derde onderdeel,

Dat artikel 44nonies vreemdelingenwet luidt:

"§ 1. Wanneer een bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen ten aanzien van een burger van de Unie of zijn familielid, kan de minister of zijn gemachtigde dit bevel met een inreisverbod voor het grondgebied van het Rijk gepaard laten gaan, en dit uitsluitend om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. De duur van het inreisverbod mag vijf jaar niet overschrijden, behalve indien de burger van de Unie of zijn familielid een ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

De duur wordt vastgesteld door rekening te houden met alle specifieke omstandigheden van elk geval.

§ 3. Het inreisverbod kan niet ingaan tegen het recht op internationale bescherming."

Artikel 28 § 2 van de Richtlijn 2004/38 voorziet dat:

"De om redenen van openbare orde of openbare veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het gedrag van betrokkene."

Op geen enkel moment stelt of toont verweerder aan dat verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

De wetgever heeft niet willekeurig het begrip 'ernstige bedreiging' ingevoerd.

Naar analogie met de rechtspraak nr. 200 119 van 22 februari 2018 van Uw raad, dient er te worden gesteld dat er sprake is van een gradatie in de gebruikte begrippen en dat een 'ernstige bedreiging' niet willekeurig ingevuld kan worden.

"2.8. De wetgever benadrukte dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen "redenen van openbare orde", "ernstige redenen van openbare orde" en "dwingende redenen van openbare orde" en dat deze gradaties ook gelden voor de nationale veiligheid. Opnieuw benadrukt de wetgever dat de begrippen afkomstig zijn uit "Europese akten" en dat de begrippen conform de rechtspraak van het Hof van Justitie moeten worden geïnterpreteerd. Voor wat betreft het begrip "ernstige redenen van openbare orde", waarvan in casu toepassing wordt gemaakt, wordt dit door de wetgever omschreven als de vertaling van "het idee dat de omstandigheden van het geval een belangrijkere graad van ernst moeten vertonen "dan gewone redenen van openbare orde."

In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor een extreem lange termijn van tien (!) jaar.

De bestreden beslissing hanteert een automatisme door een termijn van tien jaar op te leggen en daarbij gewoon te verwijzen naar een nota van de VSSE. Uit deze nota, noch uit de bestreden beslissing, blijkt echter waarom verzoeker een ernstige bedreiging zou vormen voor de nationale veiligheid.

Nochtans laat de wet toe om geen inreisverbod op te leggen. Immers, artikel 44nonies vreemdelingenwet stelt “de minister of zijn gemachtigde kan (...) een inreisverbod koppelen”. Het opleggen van dit inreisverbod is geen verplichting in hoofde van verwerende partij, maar een discretionaire mogelijkheid.

De vreemdelingenwet laat ook toe om een inreisverbod op te leggen van minder of meer dan vijf jaar.

Waarom dit in casu tien jaar wordt, is niet duidelijk. De termijn zelf dient specifiek gemotiveerd te worden, zo niet wordt vervallen in automatismen die niet beantwoorden aan de hogervermelde noodzaak om rekening te houden met de alle omstandigheden.

Met alle omstandigheden wordt in het kader van het inreisverbod dan ook geen of niet afdoende rekening gehouden.

Dit schendt het proportionaliteitsbeginsel en artikel 28 § 2 van de Richtlijn 2004/38.”

3.1.2. Waar verzoeker in een eerste onderdeel van zijn eerste middel in wezen voorhoudt dat de door verweerder aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat er in casu dwingende redenen van nationale veiligheid voorhanden zijn die toelaten de bestreden beslissingen te nemen, moet de Raad vaststellen dat verweerder er in deze beslissingen op heeft gewezen dat verzoeker in een nota van de Staatsveiligheid (hierna: de VSSE) wordt aangeduid als lid en verantwoordelijke van de Turkse Hezbollah. Er wordt toegelicht dat verzoeker in 2003 werd geregistreerd als een van de stichtende leden van de moskee El Gazalli, het eerste en belangrijkste centrum van de Turkse Hezbollah in België en dat hij er de functie van voorzitter en secretaris opnam. Verweerder heeft ook opgemerkt dat verzoeker de eigenaar is van twee handelszaken en dat uit inlichtingen waarover de VSSE beschikt blijkt dat via deze handelszaken activiteiten van de Turkse Hezbollah en van de moskee El Gazalli worden gefinancierd. Hij heeft tevens aangegeven dat werd vastgesteld dat (Belgisch-)Turkse leden van deze beweging in voormelde handelszaken zijn tewerkgesteld. Verweerder heeft gesteld dat in de nota van de VSSE wordt aangegeven dat verzoeker ook functies op internationaal niveau uitoefent binnen de Turkse Hezbollah en dat hij zetelt in verschillende organen die de strategie van deze beweging bepalen. Verweerder heeft verder gesteld dat de VSSE heeft geconcludeerd dat verzoeker moet worden beschouwd als een organisator en een vooraanstaande verantwoordelijke van de Turkse Hezbollah, zowel in België als op internationaal vlak. Verweerder heeft de actualiteit van de in de nota van 8 september 2020 gedane vaststellingen geverifieerd en in de bestreden beslissingen gesteld dat de VSSE op 12 maart 2021 heeft bevestigd dat verzoeker nog altijd wordt aanzien als een verantwoordelijke van Turkse Hezbollah op het Belgisch grondgebied. Wat de Turkse Hezbollah betreft, heeft verweerder gewezen op een nota van de VSSE van 3 november 2020 waarin wordt uiteengezet dat deze beweging – waarvan in voormelde nota nader wordt toegelicht dat ze gelet op de aard van haar activiteiten duidelijk is te beschouwen als een terroristische groep – de neiging heeft de ernstige criminele feiten (moorden, ontvoeringen, foltering) waarvoor haar leden werden veroordeeld te minimaliseren en zelfs geheel te ontkennen, dat deze beweging nooit het geweld heeft afgezworen dat ze in het verleden heeft gebruikt en dat evenzo in Turkije de gewelddaden die vandaag de dag worden gepleegd in naam van de Huda-Par of door leden van andere entiteiten die zijn gelieerd aan de beweging (Mustazaf-Der, Ihya-Der) worden voorgesteld als daden van verzet tegen de militanten van de HDP (Democratische Partij van de Volkeren in Turkije). Daarbij wordt erop gewezen dat in België de beweging zich volledig aansluit bij de opvattingen van deze entiteiten, en ze in verschillende omstandigheden een oorlogsretoriek blijft gebruiken en dat ter gelegenheid van bepaalde gebeurtenissen binnen de gebedsruimte van de beweging werd opgeroepen tot de jihad. Verweerder heeft verder gewezen op de risico's die zijn verbonden aan de verspreiding van deze propaganda via de activiteiten die worden georganiseerd voor de jongeren van de beweging (Koranschool voor kinderen, zomerkampen, toezicht door de belangrijkste leiders van de beweging en hun families) – wat in voormelde nota wordt omschreven als verwant aan georganiseerde indoctrinatie – en dat bovendien de Turkse Hezbollah in februari 2020 in de moskee El Gazalli een evenement heeft georganiseerd ter ere van de martelaren dat “*Shidleri Anna*” werd genoemd. Uit de nota van de VSSE blijkt dat op foto's gelieerd aan dit evenement, naast leden van de Turkse Hezbollah, die werden gedood tijdens gevechten met de PKK, onder meer Chamil Bassaiev, een Tsjetsjeens leider, Hassan Benna en Sayed Qutb, de ideologen van de Moslimbroederschap, drie Palestijnse terroristen van Hamas, onder wie Sheikh Ahmed Yassin, Adbul Quader Molla, een leider van

Jammat-i-Islami en Alija Izetbegovic, voormalig Bosnisch president en ideoloog van het panislamisme, staan afgebeeld. Verweerder heeft benadrukt dat de VSSE duidelijk aangaf dat de ideologie van deze beweging nog steeds gericht is op de begrippen *“jihad”* en *“sharia”*, en deze noodzakelijk worden geacht voor de vestiging van een echte Islamitische Staat in Turkije, wat het ultieme doel is van deze groepering.

Verzoeker ontkent een lid van of een verantwoordelijke of organisator bij de Turkse Hezbollah te zijn, doch betwist niet een stichtend lid te zijn van de moskee El Gazalli en er belangrijke functies te hebben opgenomen. Verzoeker betoogt dat de vzw El Gazalli een zuiver socio-culturele vereniging is waar de Koran maar ook de Nederlandse taal wordt onderricht en waar wordt voorzien in huiswerkbegeleiding. Gelet op het feit dat hij duidelijk nauw betrokken is bij de werking van een moskee die het voornaamste centrum van de Turkse Hezbollah – een organisatie die, gezien de bevindingen van de VSSE, vaak opereert via verenigingen die er respectabel uitzien – in België vormt, hij in zijn handelszaken personen tewerkstelt die, volgens de bevindingen van de VSSE, behoren tot de Turkse Hezbollah en de VSSE formeel stelt dat hij op internationaal niveau functies binnen de Turkse Hezbollah uitoefent en mee het beleid van deze beweging bepaalt, kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij stelt dat niet blijkt dat hij tot de Turkse Hezbollah behoort.

Nu uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat de Turkse Hezbollah eerder door haar leden gepleegde gewelddaden niet in vraag stelt en deze daarentegen minimaliseert en zelfs verheerlijkt of vergoelijkt, dat in de centra en bij de evenementen van deze groepering meermaals sprake was van geweldprediking en oproepen tot de *“jihad”*, dat recent nog een activiteit werd georganiseerd in de El Gazalli moskee om personen die betrokken waren bij geweldplegingen te verheerlijken en dat werd vastgesteld dat, onder het mom van onderricht, zomerkampen en omkadering, activiteiten worden georganiseerd die zijn gericht op de indoctrinatie van een jong publiek, kan verzoeker bezwaarlijk voorhouden dat niet zou blijken waarom hij een bedreiging zou uitmaken voor de nationale veiligheid of waarom deze bedreiging een actueel karakter zou hebben. In de bestreden beslissingen wordt duidelijk verwezen naar de ideologie van de Turkse Hezbollah, naar de door deze beweging georganiseerde activiteiten en naar de risico's verbonden aan de gevoerde propaganda.

Verzoekers bemerking dat hij niet met naam wordt vermeld in de nota van de VSSE van 3 november 2020, waarin wordt toegelicht waarom de Turkse Hezbollah een gevaarlijke groepering is, doet geen afbreuk aan het feit dat uit de nota van 8 september 2020 van deze dienst blijkt dat werd vastgesteld dat hij behoort tot de Turkse Hezbollah en dat de bevindingen uit de nota van 3 november 2020 derhalve nuttig zijn en toelaten te oordelen dat van verzoeker een gevaar voor de nationale veiligheid uitgaat. De VSSE heeft ook duidelijk geconcludeerd dat verzoeker een organisator is bij de Turkse Hezbollah. Hij kan dan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat hem niets ten laste kan worden gelegd. Verzoekers bewering dat hij een transparante en tolerante houding heeft is moeilijk verenigbaar met de vaststelling dat hij, internationaal, een rol opneemt binnen een organisatie waarvan werd vastgesteld dat zij andere waarden propageert. Voorts gaat verzoeker ook uit van een incorrecte lezing van de bestreden beslissingen waar hij stelt dat enkel wordt verwezen naar één van de activiteiten van de vzw El Gazalli. Verweerder hield rekening met het feit dat de El Gazalli moskee het voornaamste centrum voor leden van de Turkse Hezbollah is en verzoeker er, als stichtend lid, aan gelieerd is. Hij verwees slechts naar een specifieke activiteit van de vzw El Gazalli om te duiden dat er heden nog steeds een bepaalde ideologie wordt aangehangen die een bedreiging inhoudt. Het feit dat deze activiteit *“helder en openbaar was”* doet geen afbreuk aan het feit dat deze aansluit bij een bepaalde ideologie.

Verzoekers bemerking dat de VSSE in de nota van 8 september 2020 zelf niet heeft gesteld dat hij een gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid leidt niet tot het besluit dat verweerder, op grond van een gezamenlijke lezing van de verschillende inlichtingen die deze veiligheidsdienst verstrekke, onterecht tot het besluit kwam dat hij een gevaar voor de nationale veiligheid vormt.

Het gegeven dat verzoeker niet werd vervolgd of veroordeeld omwille van zijn betrokkenheid bij de Turkse Hezbollah, op grond van zijn vennootschapsrechtelijke activiteiten of zijn rol binnen de vzw El Gazalli impliceert niet dat verweerder niet op basis van de inlichtingen die hem werden meegedeeld door een Belgische veiligheidsdienst zou kunnen oordelen dat hij een gevaar vormt voor de nationale veiligheid. Het gegeven dat zich in het administratief dossier geen nota van het Orgaan voor de Coördinatie en de Analyse van de Dreiging (hierna: het OCAD) bevindt laat evenmin toe te oordelen dat verweerder de bestreden beslissingen niet vermocht te nemen op grond van inlichtingen die werden verstrekt door de VSSE. Nergens blijkt dat verweerder steeds het advies van het OCAD moet inwinnen alvorens te kunnen oordelen of een persoon een gevaar vormt voor de nationale veiligheid.

Verzoeker kan gelet op de vaststellingen van de VSSE niet worden gevolgd in zijn betoog dat niet zou blijken dat hij een bepaalde overtuiging is toegedaan of dat hij enige rol speelt binnen de Turkse Hezbollah. Er werd, zoals reeds gesteld, opgemerkt dat hij een stichtend lid is van de El Gazalli moskee – het voornaamste centrum van de Turkse Hezbollah in België –, dat hij er belangrijke functies opnam, dat hij leden van de Turkse Hezbollah tewerkstelt en dat hij op internationaal niveau functies heeft bij deze beweging en mee de strategie bepaalt. Het is in deze omstandigheden niet kennelijk onredelijk om te besluiten dat hij nauwe banden heeft met de Turkse Hezbollah en de ideologie van deze groepering aanhangt. Verweerder heeft verder ook duidelijk de rol van verzoeker weergegeven door aan te geven dat de VSSE vaststelde dat hij een organisator is – waarmee, volgens de toelichting die de VSSE verstrekt, wordt bedoeld dat hij ondersteuning biedt aan extremistische activiteiten – voor de Turkse Hezbollah.

De vaststelling dat verzoeker reeds sedert 2003 gekend is bij de VSSE houdt op zich niet in dat verweerder heden, op basis van de inlichtingen die de afgelopen jaren door deze veiligheidsdienst werden verzameld, en waarvan verweerder blijkbaar pas recent op de hoogte werd gesteld, niet zou vermogen te oordelen dat kan worden besloten dat uit verzoekers gedrag, meer specifiek zijn optreden als organisator voor de Turkse Hezbollah, een actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving voortvloeit.

Gelet op het voorgaande kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij meent dat het onredelijk is van verweerder om zich te baseren op inlichtingen van de VSSE en waar hij stelt dat verweerder onterecht redenen van nationale veiligheid heeft weerhouden.

Er blijkt ook niet dat verweerder een incorrecte invulling heeft gegeven aan het begrip nationale veiligheid door aan te geven dat verzoeker, één van de stichtende leden van de moskee El Gazalli en volgens de nationale veiligheidsdienst een organisator en internationale verantwoordelijke van de Turkse Hezbollah, een ernstige bedreiging vormt voor de nationale veiligheid en er in casu dwingende redenen van nationale veiligheid voorhanden zijn die toelaten om op verblijfsrechtelijk vlak maatregelen te nemen. Verweerder heeft er in de bestreden beslissingen correct op gewezen dat het begrip nationale veiligheid zowel de interne als de externe veiligheid van een staat dekt en bijgevolg handelingen die het functioneren van instellingen en essentiële openbare diensten aantasten, die het overleven van de bevolking in gevaar brengen, die een risico inhouden van een ernstige verstoring van de externe betrekkingen of van de vreedzame co-existentie van de volkeren of die de militaire belangen aantasten de nationale veiligheid in gevaar kunnen brengen. Verzoeker kan niet voorhouden dat hij door het opnemen van verantwoordelijkheden binnen een beweging die, blijkens de vaststellingen van de VSSE, ernstige criminele feiten minimaliseert, het gebruik van geweld goedkeurt en verheerlijkt, die een oorlogszuchtige retoriek gebruikt, die tijdens bepaalde evenementen zelfs oproept tot een heilige oorlog, die jongeren indoctrineert en de vorming van een Islamitische Staat nastreeft geen gevaar zou vormen voor de nationale veiligheid.

Verzoeker wijst er in een tweede onderdeel van zijn eerste middel op dat verweerder conform artikel 44bis, § 4 van de Vreemdelingenwet – artikel 44ter, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet omvat een gelijkaardige bepaling met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten – ook de duur van zijn verblijf op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong in aanmerking moet nemen.

Hij zet uiteen dat hij al ongeveer twintig jaar in België verblijft, dat het centrum van zijn belangen zich al jaren in België bevindt, dat hij ondertussen reeds vijfenvijftig jaar oud is, dat hij gehuwd is met een Nederlandse onderdane, dat hij de vader van vijf kinderen is, van wie het jongste het syndroom van Down heeft en dat hij in het Rijk een zelfstandige activiteit heeft. Hij toont hiermee echter niet aan dat verweerder zijn situatie niet correct heeft ingeschat. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen leert namelijk dat verweerder deze gegevens bij het nemen van deze beslissingen heeft betrokken en zijn verplichting, die hij overeenkomstig de artikelen 44bis § 4 en 44ter, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet heeft, is nagekomen.

Verzoeker meent dat verweerder de duur van zijn verblijf in het Rijk onvoldoende in aanmerking nam. Hij verliest hierbij schijnbaar uit het oog dat verweerder uitdrukkelijk aangaf te hebben vastgesteld dat verzoeker verklaarde sedert 1999 in België te zijn, doch hieruit geen integratie of hechte sociale en culturele banden met de Belgische samenleving kunnen worden afgeleid. Verweerder merkte op dat

verzoeker weliswaar de Nederlandse taal machtig is, maar dat er geen elementen zijn die een werkelijke integratie aantonen en dat de sociale contacten die verzoeker in België opbouwde zich vooral afspelen in kringen van de Turkse Hezbollah. Uit deze overwegingen blijkt waarom verweerder geen groot gewicht wenst toe te kennen aan het lange verblijf van verzoeker in België.

Door te stellen dat hij vijfenvijftig jaar oud is en door te herhalen dat hij ongeveer twintig jaar in België verblijft en dat hij er het centrum van zijn belangen heeft, toont verzoeker niet aan dat verweerder verkeerdelijk oordeelde dat zijn leeftijd geen beletsel vormt om zich aan te passen aan nieuwe levensomstandigheden of dat verweerder onterecht oordeelde dat deze leeftijd op zich geen reden kan vormen om de bestreden beslissingen niet te nemen.

Verzoeker benadrukt ook dat hij reeds drieëndertig jaar is gehuwd en dat hij vier meerderjarige kinderen en één minderjarig kind heeft en dat het van weinig inlevingsvermogen getuigt om te stellen dat hij kan terugkeren naar Nederland en gebruik kan maken van de moderne communicatiemiddelen. Verweerder heeft zich echter niet beperkt tot een verwijzing naar de mogelijkheid waarover verzoeker beschikt om moderne communicatiemiddelen te gebruiken om contact te houden met zijn gezinsleden. Verweerder heeft aangegeven dat verzoekers echtgenote en kinderen er ook voor kunnen opteren om hem te vervoegen in zijn land van herkomst en dat hij geen onoverkomelijke hindernissen ziet voor verzoeker en zijn gezinsleden om het gezinsleven in Nederland verder te zetten. Verweerder heeft hierbij aangegeven dat de vier meerderjarige kinderen van verzoeker in Nederland werden geboren en de Nederlandse nationaliteit hebben. Verzoeker ontkent de realiteit waar hij betoogt dat niet blijkt dat verweerder het hoger belang van zijn minderjarige kind in aanmerking nam. Verweerder heeft opgemerkt dat verzoekers minderjarige dochter, die weliswaar in België werd geboren maar de Nederlandse nationaliteit heeft, nog jong is en zich dus nog gemakkelijk kan aanpassen aan een nieuwe situatie en dat er geen taalbarrière zal zijn, aangezien de taal waarin zijn dochter in België onderwijs volgt de taal is die ook in Nederland wordt gebruikt. Daarnaast heeft hij gesteld dat er geen stukken werden voorgelegd waaruit zou blijken dat dit kind speciale onderwijsnoden zou hebben die enkel in België bestaan. Verzoeker licht toe dat zijn minderjarige dochter het syndroom van Down heeft en dat zij wordt opgevolgd in het Universitair Ziekenhuis Antwerpen (hierna: het UZA) en dat werd vastgesteld dat het niet was aangewezen om dit kind onderwijs in Turkije te laten volgen. Hij toont hiermee echter niet aan dat verweerder enig nuttig gegeven over het hoofd heeft gezien. De bestreden beslissing vormt immers geen belemmering om de gezondheidstoestand van dit kind verder te laten opvolgen in het UZA. Het feit dat werd geattesteerd dat verzoekers dochter voorheen vier jaar in Turkije woonde, maar dat het beter lukt om haar in België onderwijs te laten volgen houdt niet in dat kan worden besloten dat zij niet in Nederland naar school zou kunnen gaan waar onderwijs wordt verstrekt in dezelfde taal als in Vlaanderen. Verzoeker laat verstaan van oordeel te zijn dat verweerders afweging niet volstaat, doch toont niet aan welke, beschermenswaardige, belangen van zijn kinderen, die over het hoofd zouden zijn gezien, in het gedrang zouden komen indien gebruik wordt gemaakt van de mogelijkheid om met het hele gezin in Nederland samen te leven. Zijn kritiek dat, gezien hem een inreisverbod van tien jaar werd opgelegd, zijn kinderen zullen moeten opgroeien zonder hun vader gaat voorbij aan het feit dat er wordt verwezen naar de mogelijkheid om in Nederland samen te wonen. Er dient daarenboven te worden opgemerkt dat verzoekers oudste kinderen een eigen gezin hebben en ook in België niet langer tot diens kerngezin behoren. Verweerder heeft tevens benadrukt dat het belang van het kind weliswaar een primordiaal, doch geen absoluut karakter heeft en dat bij de afweging van verschillende belangen het belang van het kind een bijzonder plaats inneemt, maar dat dit niet inhoudt dat het onmogelijk is om ook rekening te houden met andere belangen. Hierbij heeft verweerder geduid dat hij de bescherming van de nationale veiligheid in ieder geval belangrijker acht dan verzoekers gezinsbelangen. In de mate dat verzoeker stelt niet te weten waarop verweerder doelt wanneer deze verwijst naar zijn *“afwijkend gedachtengoed”* kan het volstaan opnieuw aan te geven dat werd vastgesteld dat verzoeker een organisator voor de Turkse Hezbollah is en dat deze groepering een gewelddoctrine aanhangt. Er mag ook niet worden vergeten dat de bestreden beslissingen in de eerste plaats betrekking hebben op verzoeker en dat in de gevallen waar de nationale veiligheid in het gedrang wordt gebracht door een vreemdeling de belangen van diens kinderen in regel ondergeschikt zullen zijn aan het algemeen belang (cf. EHRM 23 oktober 2018, nr. 25593/14, Assem Hassan Ali v. Denemarken, § 56).

Verzoeker, die vele jaren in Nederland woonde, die Nederlands spreekt en die de Nederlandse nationaliteit heeft, stelt onterecht dat moet worden aangenomen dat hij zich niet aan een leven in dat land kan aanpassen omdat hij er geen enkel belang meer heeft. Het is niet omdat men voorhoudt geen belangen in een land te hebben dat men in dat land geen leven kan opbouwen. Hij toont ook niet aan dat het voor zijn echtgenote, die voorheen ook vele jaren in Nederland woonde en die eveneens de Nederlandse nationaliteit heeft, niet mogelijk zou zijn om zich met hem in dat land te vestigen. Het

gegeven dat zijn echtgenote en kinderen, door de duur van hun verblijf in het Rijk, een zekere band met België zullen hebben doet aan het voorgaande geen afbreuk. Verzoekers opmerking dat hij geen belangen in Turkije heeft is voorts niet relevant, daar de bestreden beslissingen niet tot gevolg hebben dat hij zich naar Turkije dient te begeven.

Het staat ook niet ter discussie dat artikel 8, tweede lid van het EVRM een inmenging van het openbaar gezag inzake de uitoefening van het privé- of gezinsleven toelaat indien deze bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid. De bestreden beslissingen hebben een wettelijke basis en verweerder heeft, gezien voorgaande vaststellingen, afdoende aangetoond waarom deze nodig zijn ter bescherming van 's land veiligheid. Er kan dan ook niet worden vastgesteld dat, zoals verzoeker beweert, de motivering van de bestreden beslissingen met betrekking tot artikel 8 van het EVRM faalt.

Verweerder heeft ook de economische situatie van verzoeker in aanmerking genomen bij het nemen van de bestreden beslissingen. Hij heeft geconstateerd dat verzoeker een zelfstandige beroepsactiviteit heeft en overwogen dat uit niets blijkt dat verzoeker zijn zaak niet op reguliere wijze kan verder zetten in Nederland en dat hij de in België opgedane werkervaring en zijn zin voor ondernemen kan gebruiken bij de re-integratie in zijn land van herkomst. Verweerder heeft voorts benadrukt dat het feit dat verzoeker in België heeft gewerkt en dat hij een zelfstandig bedrijfsleider is niet opweegt tegen de bedreiging die hij vormt voor de nationale veiligheid. Verweerder heeft derhalve de economische situatie van verzoeker bij zijn belangenafweging betrokken. In zoverre verzoeker stelt dat hij niet weet welke *“ernstige elementen van nationale veiligheid”* kunnen worden aangevoerd kan het volstaan te verwijzen naar de voorgaande vaststellingen.

Door te stellen dat hij zijn economische integratie aantoonde en dat hij jaren als zelfstandige in België actief was maakt verzoeker niet aannemelijk dat verweerder verkeerdelijk stelde dat geen bewijzen van een socio-culturele integratie werden aangebracht. Verzoekers bewering dat uit de rol die hij opnam bij de vzw El Gazalli en waarover hij, volgens zijn eigen verklaringen, steeds transparant communiceerde, zijn socio-cultureel engagement in België blijkt kan, gelet op de vaststelling van de VSSE dat de aangevoerde activiteiten onderricht van de Koran en het Nederlands en huiswerkbegeleiding worden aangewend om de ideologie van de Turkse Hezbollah ingang te doen vinden bij jongeren, niet overtuigen. De aan de Raad voorgelegde stukken laten ook niet toe te concluderen dat de activiteiten van de vzw El Gazalli in de praktijk bijdragen tot een *“mooie integratie en dialoog”*.

Daar verweerder heeft gemotiveerd dat verzoeker verklaarde nog naar Nederland te reizen, dat zijn moeder er woont, dat hij de Nederlandse taal spreekt, dat hij in Nederland studeerde, dat hij de Nederlandse nationaliteit verwierf en dit de bekroning is van een langdurig verblijf en zijn affiniteit met dat land aantoonde kan verzoeker bezwaarlijk stellen dat verweerder geen enkele overweging inzake zijn banden met Nederland heeft voorzien. Deze bindingen blijken duidelijk uit voorgaande gegevens.

Er kan niet worden besloten dat verweerder naliel rekening te houden met de duur van het verblijf van verzoeker op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong, dat hij geen aandacht zou hebben besteed aan de hogere belangen van het kind of aan de bepalingen van artikel 8 van het EVRM. Evenmin kan worden geconcludeerd dat verweerders overwegingen zijn gesteund op een incorrecte feitenvinding of dat zij kennelijk onredelijk zijn.

In een derde onderdeel beroept verzoeker zich op de bepalingen van artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet. Hij herhaalt van mening te zijn dat verweerder niet aantoonde dat hij een ernstige bedreiging vormt voor de nationale veiligheid en meent dat hem op nagenoeg automatische wijze een inreisverbod met een geldigheidsduur van tien jaar wordt opgelegd.

De Raad moet echter opnieuw vaststellen dat verweerder duidelijk heeft aangegeven dat verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de nationale veiligheid, gelet op het gegeven dat uit de nota's van de VSSE blijkt dat hij is gekend als verantwoordelijke van de Turkse Hezbollah. De Raad herhaalt dat ook in de bestreden beslissing tot het opleggen van een inreisverbod wordt toegelicht dat verzoeker in 2003 werd geregistreerd als een van de stichtende leden van de moskee El Gazalli, het eerste en belangrijkste centrum van de Turkse Hezbollah in België en dat hij er belangrijke functies opnam. Verweerder heeft wederom geduïd dat verzoeker via zijn handelszaken de activiteiten van de Turkse Hezbollah in België financieel ondersteunt en dat hij verschillende leden van deze beweging tewerkstelt. Ook wordt

weer aangegeven dat verzoeker op internationaal niveau functies uitoefent bij de Turkse Hezbollah en zetelt in verschillende organen die het beleid van deze beweging uitstippelen en dat de VSSE concludeerde dat hij een organisator en dus een prominente verantwoordelijke is van deze beweging, zowel in België als internationaal. Verder blijkt uit de motivering van deze bestreden beslissing dat verweerder bij het opleggen van een inreisverbod van tien jaar wel degelijk de persoonlijke situatie van verzoeker in ogenschouw heeft genomen zodat verzoeker niet dienstig anders kan voorhouden.

Verzoekers uiteenzetting laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 7, 44bis, 44ter, 44nonies of 45 van de Vreemdelingenwet of van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

3.1.2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoeker ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat verweerder de bestreden beslissingen niet deugdelijk heeft voorbereid, dat hij over onvoldoende gegevens beschikte om deze beslissingen te nemen of dat hij bepaalde relevante gegevens over het hoofd heeft gezien.

Er kan geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel worden vastgesteld.

3.1.2.3. De Raad stelt, in het kader van zijn opdracht van wettigheidstoetsing, vast dat verweerder in redelijkheid tot de door hem gedane vaststellingen komt en er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die onverenigbaar zijn met die vaststellingen. Tot een schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg niet worden besloten.

3.1.2.4. Gezien het voorgaande kan evenmin worden besloten tot een schending van het evenredigheidsbeginsel of het proportionaliteitsbeginsel.

3.1.2.5. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de artikelen 27 en 28 van de richtlijn 2004/38/EG moet worden opgemerkt dat deze richtlijn werd omgezet in de Belgische rechtsorde. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoeker toont dit evenwel niet aan. Hij kan de schending van de artikelen 27 en 28 van de richtlijn 2004/38/EG dan ook niet dienstig aanvoeren.

Volledigheidshalve moet nogmaals worden benadrukt dat verzoeker met zijn betoog niet aannemelijk maakt dat verweerder verkeerd of kennelijk onredelijk heeft geoordeeld dat zijn gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving en dat er sprake is van dwingende redenen van nationale veiligheid.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest van de grondrechten) en van artikel 8 van het EVRM.

Zijn betoog luidt als volgt:

“Dat verzoeker onder meer het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod.

Dat het Grondwettelijk Hof (arrest 43/2013) oordeelde dat een bevel onder de toepassing van Richtlijn 2004/83/EG valt en dat derhalve het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van

toepassing is. Dat ook de terugkeerrichtlijn hier onder valt. Dat het inreisverbod is opgenomen in de terugkeerrichtlijn.

Dat art. 41 van het Handvest als volgt luidt:

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

. het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

. het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim, de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.

Dat art. 41 van het Handvest van toepassing is op alle handelingen die worden gesteld in uitvoering van de Europese regelgeving waaronder zeker begrepen zijn de handelingen die voortvloeien uit de toepassing van richtlijnen.

Dat het feit dat gedaagde niet beschouwd kan worden als een Europese instelling geen afbreuk doet aan de toepassing van het Handvest.

In het arrest M.G en R.N tegen Nederland van het Europees Hof van Justitie dd. 10.09.2013 wordt gesteld dat de nationale recht een eventuele schending van het hoorrecht als volgt dient te onderzoeken (overweging 38):

Met betrekking tot de door de verwijzende rechter gestelde vragen moet worden opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (zie in die zin met name arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, Jurispr. blz. 1-307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C-288/96, Jurispr. blz. 1-8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. 1-9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

Dat verzoeker verwijst naar arrest nr. 110 832 van de RvV d.d. 27.09.2013. In het verzoekschrift had de verzoeker het volgende middel opgeworpen:

“Tweede Middel. Schending van de hoorplicht als algemeen beginsel behoorlijk bestuur. Schending van art 41 EU Handvest grondrechten van de Europese Unie (2000/C 364/01). Verzoekende partij is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat thans werd afgegeven, zowel in strijd is met de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, als met artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie luidt als volgt: (...). Het bevel kan gegeven worden door de minister of door zijn gemachtigde. Traditioneel werd gesteld dat de vreemdeling niet op voorhand gehoord dient te worden, noch kennis genomen te hebben van het dossier, nu de hoorplicht, als algemeen beginsel van het behoorlijk bestuur, geen toepassing zou vinden in het Vreemdelingenrecht. Deze stelling moet echter worden herzien t.g.v. de inwerkingtreding op 1 december 2009 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waarvan artikel 41 “Recht op behoorlijk bestuur”, lid 2, a) bepaalt dat dit recht inhoudt “het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen”. Volgens artikel 41, lid 1 is dit artikel strikt genomen alleen gericht tot de instellingen van de Europese Unie en verplicht het dus niet de lidstaten. Krachtens de toelichting bij artikel 41 is het recht

op behoorlijk bestuur evenwel door de rechtspraak van het Hof van Justitie en van het Gerecht van eerste aanleg erkend als een algemeen rechtsbeginsel, zodat het als dusdanig kan worden ingeroepen.

De vreemdeling kan vragen dat de belangrijkste elementen van de verwijderingsbeslissing, met inbegrip van de informatie m.b.t. de rechtsmiddelen, schriftelijk of mondeling worden vertaald in een taal die hij begrijpt of waarvan men redelijkerwijze kan veronderstellen dat hij die taal begrijpt; dit wordt uitdrukkelijk vermeld in de beslissing (art. 74/18 Vw). Verzoekende partij is dan ook van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat haar thans automatisch betekend werd, diende te worden voorafgegaan door een gehoor. In casu werden artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de hoorplicht manifest geschonden. ”

Dat in casu de Raad als volgt motiveerde op het middel:

2.2.2. Verzoeker betoogt dat een verhoor het bevel om het grondgebied te verlaten had moeten voorafgaan. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat verzoeker wordt bevolen om het Schengengrondgebied te verlaten, omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Dit inhoudelijke motief dat aan de basis ligt van de beslissing wordt door verzoeker niet betwist. Verzoeker zet in zijn verzoekschrift niet uiteen welke argumenten hij wenst aan te brengen in het kader van zijn "hoorrecht" dat van enige invloed kan zijn op de wettigheid van de bestreden beslissing.

Het tweede middel is ongegrond.

Dat verzoeker nog verwijst naar arrest nr. 126 158 d.d. 24.06.14 in de zaak RvV 154 674/11, Valderrama Correa t. Belgische Staat, waar de toepassing van het hoorrecht grondig in uiteengezet wordt.

Dat de Raad derhalve de toepassing van art. 41 van het Handvest per definitie niet uitsluit en uit de bewoordingen van de motivering kan zelfs afgeleid worden dat de Raad wilde ingaan op de toepassing van art. 41 van het Handvest doch de verzoeker verzuimd had enige concrete elementen aan te voeren die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Dat verzoeker bij het inroepen van een schending van art. 41 van het Handvest dient over te gaan tot de vermelding van de elementen die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Welnu verzoeker verwijst in eerste naar het eerste middel van zijn verzoekschrift.

Verzoeker had kunnen toelichten wat zijn rol is en was bij de El Gazalli VZW en de [H.] NV. Hij had informatie kunnen geven over zijn officiële functies, en de redenen waarom hij deel uitmaakte van deze organisaties.

Moest verzoeker zijn geïnformeerd dat hij beschouwd werd als een lid of organisator van de Turkse Hezbollah, had hij dit kunnen weerleggen. Hij had kunnen bewijzen dat hij allerminst deel uitmaakt van een beweging die gericht zou zijn op begrippen als "jihad" en "sharia".

Immers, de reden dat hij deel uitmaakt(e) van de El Gazalli VZW is juist omwille van socio-culturele doeleinden. Verzoeker wenst op een openlijke manier te dialogeren over verschillende thema's. Een doel van de vzw is transparante integratie en kritisch denken stimuleren.

Verzoeker had verder kunnen weerleggen dat zijn doe-het-zelf-zaak [H.] NV de Turkse Hezbollah zou financieren.

Verzoeker wenst erop te wijzen dat hij jarenlang in contact stond met inspecteur [D.B.], en dat nooit of te nimmer hem iets ten laste werd gelegd.

Indien er evenementen plaatsvonden, werd dit steeds gemeld aan de autoriteiten en werden deze ook uitgenodigd om deel te nemen.

Verzoeker had verder kunnen opwerpen om welke reden hij in België woonachtig was. Hij had kunnen vertellen over zijn minderjarige dochter die het syndroom van Down heeft, en hier in het UZA wordt opgevolgd. Verzoeker had dit gezinsleven uitgebreid kunnen toelichten.

Verzoeker kreeg geen kans om deze zaken toe te lichten. Hij verkreeg een beperkte vragenlijst d.d. 15.12.20, en vulde deze onmiddellijk in. In deze vragenlijst werd echter niets gevraagd over zijn minderjarig kind, of over zijn rol bij El Gazalli of [H.].

Moest verzoeker grondig en zorgvuldig gehoord zijn dan had hij dit alles kunnen opwerpen, zodat het in rekening kon worden gebracht.

Met al deze omstandigheden is in de beslissing geen, minstens niet afdoende, rekening gehouden.

Doordat verzoeker deze juridische en feitelijke argumentatie, welke ook een deel kan uitmaken van zijn “administratieve verdediging”, niet heeft kunnen overmaken en doordat deze argumentering had kunnen leiden tot een andere beslissing heeft gedaagde het hoorrecht zoals vastgelegd in art. 41 van het Handvest geschonden.

Dat de beslissing om deze reden dient te worden vernietigd.”

3.2.2. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten moet worden gesteld dat uit de bewoordingen van dit artikel volgt dat het niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (cf. HvJ 21 december 2011, C-482/10, punt 28; HvJ 17 juli 2014, C-141/12, punt 67). Verzoeker kan zich bijgevolg ten aanzien van de nationale autoriteiten niet beroepen op deze bepaling, die onder meer voorziet dat een burger het recht heeft om te worden gehoord alvorens een voor hem nadelige individuele maatregel wordt getroffen.

De hoorplicht vormt evenwel een beginsel van behoorlijk bestuur en dient derhalve door verweerder als dusdanig wel in aanmerking te worden genomen.

In casu kan verzoeker evenwel niet voorhouden dat hij niet de kans kreeg om zijn situatie nader toe te lichten aan verweerder of dat hem niet de mogelijkheid werd geboden om inlichtingen of stukken die door hem als nuttig werden beschouwd aan verweerder mee te delen alvorens deze overging tot het nemen van de bestreden beslissingen. Alvorens de bestreden beslissingen werden genomen werd verzoeker middels een brief, die hij op 18 december 2020 heeft ontvangen, immers meegedeeld dat zijn verblijfssituatie werd onderzocht en dat de mogelijkheid bestond dat zijn recht op verblijf zou worden ingetrokken en dat hem de toegang tot het Belgisch grondgebied en de Schengenruimte zou worden onzegd, dit om redenen van openbare orde/van nationale veiligheid. Er werd hem meegedeeld dat zijn persoonlijke situatie zou worden onderzocht en dat het daarom belangrijk was dat hij een bijgevoegde vragenlijst op een correcte en complete wijze zou beantwoorden.

Verzoeker laat verstaan van oordeel te zijn dat de vragenlijst die hem werd toegestuurd niet volstond aangezien hem niet werd verzocht om uiteen te zetten wat zijn precieze rol was bij de vzw El Gazalli en de nv H. Hij toont met zijn uiteenzetting evenwel niet aan dat hij nog echt nuttige bijkomende gegevens had kunnen verstrekken die verweerder ervan hadden kunnen weerhouden de bestreden beslissingen te nemen. Door te betogen dat hij slechts deel uitmaakt van de vzw El Gazalli om “*socio-culturele doeleinden*” te bereiken toont hij niet aan dat verweerder op basis van de inlichtingen die werden verzameld door de VSSE verkeerdelijk motiveerde dat hij een stichtend lid is van de El Gazalli moskee en er belangrijke verantwoordelijkheden opnam en dat deze moskee het belangrijkste centrum van de Turkse Hezbollah in België is. Hij weerlegt ook niet dat hij leden van de Turkse Hezbollah tewerkstelt en dat hij verschillende functies op internationaal niveau opneemt binnen de Turkse Hezbollah en mee de strategie van deze beweging bepaalt. Hij toont evenmin aan dat verkeerdelijk werd opgemerkt dat in de moskee waaraan hij is verbonden, en die is gekend voor het feit dat er wordt opgeroepen tot de “*jihad*”, in 2020 nog een activiteit plaatsvond die was gericht op het verheerlijken van personen die in het verleden gebruik maakten van geweld. Deze concrete vaststellingen stemmen niet overeen met verzoekers bewering dat de vzw El Gazalli louter integratie en kritisch denken stimuleert. Verzoeker stelt dat hij bij een verder gehoor “*had kunnen bewijzen*” dat hij geen deel uitmaakt van een beweging die zich richt op de “*jihad*” en de “*sharia*” en dat hij de Turkse Hezbollah niet financieel steunt. Hij laat evenwel na aan te tonen dat hij dergelijke bewijsstukken kon aanbrengen. Hij voegt bij zijn verzoekschrift weliswaar een aantal stukken, waaruit onder meer blijkt dat een Vlaamse politieke partij – en dus niet de vzw El Gazalli – een dialoogmoment organiseerde, dat een manifestatie, met akkoord van de burgemeester, werd georganiseerd, dat sprekers werden uitgenodigd en mensen werden gecontacteerd en dat een bijeenkomst werd voorzien om de boodschap van de profeet Mohammed door te geven, doch deze laten niet toe te concluderen dat de vaststellingen van de VSSE waarop verweerder zich baseerde

foutief zijn. Zijn bewering dat hij jarenlang in contact stond met een inspecteur, dat hem nooit iets ten laste werd gelegd en dat evenementen die plaatsvonden steeds werden gemeld verandert hieraan niets.

In zoverre verzoeker stelt dat indien hij beter zou zijn gehoord hij had kunnen toelichten waarom hij in België woonachtig is, dient te worden aangegeven dat verweerder kennis had van de reden die verzoeker opgaf om in België te komen wonen. Verzoeker diende dit immers mee te delen op het ogenblik dat hij om een verblijfstitel verzocht.

Verzoeker kan daarnaast niet worden gevolgd waar hij stelt dat hij niet de kans kreeg om zijn gezinsleven uitgebreid toe te lichten, aangezien in de hem toegestuurde vragenlijst uitdrukkelijk de mogelijkheid werd voorzien om deze informatie te verstrekken en ook geenszins blijkt dat verweerder bepaalde nuttige gegevens omtrent zijn gezinsleven zou ontberen.

Waar verzoeker nog betoogt dat hij, bij een beter gehoor, bijkomend had kunnen toelichten dat zijn jongste dochter het syndroom van Down heeft en in het UZA wordt behandeld kan het volstaan nogmaals aan te geven dat niet blijkt dat deze gegevens in casu relevant zijn. Zoals reeds gesteld hebben de bestreden beslissingen immers op zich niet tot gevolg dat verzoekers jongste dochter niet de vereiste medische zorgen zou kunnen krijgen.

Er kan, op basis van verzoekers uiteenzetting, niet worden besloten dat verweerder de hoorplicht miskende of de bepalingen van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten schond.

3.2.3. Inzake de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM kan het volstaan te verwijzen naar de bespreking ervan onder het eerste middel.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf oktober tweeduizend eenentwintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK